

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 111/2020
15.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 231/20 од 10.09.2020. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је 15.10.2020. године, након спроведеног испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4 у 231/20 од 10.09.2020. године.

Образложење

Предлагач АА је 21.09.2020. године поднела Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 231/20 од 10.09.2020. године, којим је одбијен њен приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда III-7У 10851/19, као неоснован.

Предлагач наводи да је од дана подношења тужбе Управном суду до дана подношења жалбе прошло 14 месеци и 16 дана, а да у међувремену није добила никакву информацију о кретању поступка, иако се ради о једноставном предмету који се мора решавати по хитном поступку како би се заштитила права деце и омогућило њихово заједничко одрастање. Предлагач истиче да се Уставом Републике Србије пружа посебна заштита породици и деци, као и да је Европском конвенцијом о људским правима зајемчено право на поштовање приватног и породичног живота (члан 8) и право на делотворни правни лек (члан 13). Предлаже да Врховни касациони суд усвоји жалбу, утврди да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року и наложи поступајућем судији да предузме активне процесне радње како би се управни спор окончао.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82, „Службени гласник РС“ 6/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 и 55/14) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року,

којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Из списка предмета Управног суда III-7У 10851/19 и Р4 у 231/20 утврђено је да је предлагач АА, као тужила, заједно са мал. ББ, чији је законски заступник, дана 05.07.2019. године, поднела тужбу Управном суду против туженог Покрајинског секретаријата за социјалну политику, демографију и равноправност полова у ..., ради поништаја решења од 06.06.2019. године. Наведеним решењем одбијена је жалба АА изјављена против решења Центра за социјални рад Жабал и Тител „Солидарност“ од 22.02.2019. године којим је утврђено да мал. ВВ престаје право на смештај у хранитељској породици АА са даном 21.02.2018. године, с обзиром да је тог дана дошло до његовог усвојења. АА је 09.09.2019. године поднела Управном суду захтев за одређивање привремене мере, а 23.09.2019. године захтев за одлагање извршења управног акта. Решењем Управног суда од 03.10.2019. године предлагачу је наложено да уреди поднети захтев за одлагање извршења управног акта, тако што ће прецизно означити у чије име захтев за одлагање извршења подноси. Предлагач је 11.10.2019. године поступила по налогу суда. Решењем Управног суда од 11.10.2019. године одбачен је захтев АА и мал. ББ за одлагање извршења решења Центра за социјални рад за општине Жабал и Тител „Солидарност“ од 22.02.2018. године, имајући у виду да је заснивањем усвојења мал. ВВ дошло до престанка хранитељства, односно до престанка права на смештај мал. ВВ у хранитељској породици АА, па одлагање извршења акта о престанку права на смештај у хранитељској породици није било могуће.

Полазећи од свих чињеница и околности овог случаја, Врховни касациони суд налази да је правилно поступио Управни суд када је одбио приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету тог суда III-7У 10851/19 налазећи да од дана подношења тужбе 05.07.2019. године до дана подношења приговора 14.07.2020. године није протекао дуг временски период који би довео до повреде права а суђење у разумном року. Наведени период није пратила неактивност суда, јер је суд поступао по захтеву тужилаца за одлагање извршења управног акта и донео одлуку о том захтеву, а од туженог органа прибавио списе предмета и одговор на тужбу, те на тај начин обезбедио процесне претпоставке за доношење одлуке о тужби.

У жалби се основано наводи да предмети у породичним споровима захтевају хитно решавање. Пракса Европског суда за људска права показује да се у породичним споровима мора поступати са посебном пажњом, а да је нарочита хитност потребна у поступцима који се односе на старатељство над децом, начин остваривања контакта родитеља са децом, као и у предметима који се односе на издржавање деце. У овом конкретном случају предмет спора је смештај мал. детета без родитељског старања у хранитељској породици предлагача АА која је раније била и старатељ мал. ВВ, па се, по налажењу Врховног касационог суда, ради о предмету који треба приоритетно решавати. Међутим, узимајући у обзир и критеријум хитности, укупно трајање управног поступка и управног спора не прелази границе суђења у разумном року. АА је у поступак ступила подношењем жалбе априла 2019. године, о жалби је одлучено 07.

јуна 2019. године, а у управном спору који је отпочео 05.07.2019. године, фаза претходног поступка је окончана пре подношења приговора ради убрзавања поступка и одлучено о предлогу за одлагање извршења управног акта.

Поред тога, треба имати у виду да је 15. марта 2020. године донета одлука о проглашењу ванредног стања („Службени гласник РС“, број 29/20), које је укинута 06. маја 2020. године. Одлуком о укидању ванредног стања („Службени гласник РС“, број 62/20). Рад судова у току трајања ванредног стања је редукован на тај начин што су се, у складу са Закључком Високог савета судства број 115-05-132/2020-1 од 18.03.2020. године, одржавала само суђења која не трпе одлагања у предметима у кривичној и грађанској материји који су такстативно наведени у Закључку. При одлучивању, Врховни касациони суд је имао у виду и околност да су судије Управног суда у периоду од 11.05.2020. године, поред редовних предмета, биле у обавези да решавају и предмете у поступцима заштите изборног права, за чије решавање су прописани врло кратки рокови од 48 часова. У писменом изјашњењу судије известиоца поводом поднетог приговора је наведено да ће предмет бити решен у што краћем року, а најкасније до краја 2020. године, па је на тај начин постигнута основна сврха поднетог приговора да се управни спор по тужби предлагача оконча у разумном року.

Због свега изложеног, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучио као у диспозитиву решења.

Судија

Катарина Манојловић Андрић, с.р.

Поука о правном леку.

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић